

## Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ζωή (Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἁγ. Ιουστῖνος Πόποβιτς](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



Ἐὰν ὑπάρχει μιὰ ἀλήθεια στὴν ὁποία θὰ μπορούσαν νὰ συνοψισθοῦν ὅλες οἱ εὐαγγελικὲς ἀλήθειες, ἡ ἀλήθεια αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀκόμη, ἐὰν ὑπάρχει μιὰ πραγματικότητα στὴν ὁποία θὰ μπορούσαν νὰ συνοψισθοῦν ὅλες οἱ καινοδιαθηκικὲς πραγματικότητες, ἡ πραγματικότητα αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Μόνο στὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐξηγοῦνται ὅλα τὰ θαύματά Του, ὅλες οἱ ἀλήθειές Του, ὅλα τὰ λόγια Του, ὅλα τὰ γεγονότα τῆς Καινῆς Διαθήκης.



Μέχρι τὴν ἀνάστασή Του ὁ Κύριος δίδασκε γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ ἴδιος ὄντως εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ. Μέχρι τὴν ἀνάστασή Του δίδασκε γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι πράγματι ἡ ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Μέχρι τὴν ἀνάστασή Του δίδασκε ὅτι ἡ πίστις σ' Αὐτὸν μεταφέρει ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάστασή Του ἔδειξε ὅτι ὁ ἴδιος νίκησε τὸ θάνατο καὶ ἔτσι ἐξασφάλισε στοὺς θανατωμένους ἀνθρώπους τὴ μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ἀνάστασι.

Μὲ τὴν ἁμαρτία ὁ ἄνθρωπος ἔγινε θνητὸς καὶ πεπερασμένος· μὲ τὴν ἀνάστασι τοῦ Θεανθρώπου γίνεται ἀθάνατος καὶ αἰώνιος. Σ' αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ δύναμη καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ παντοδυναμία τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως. Καὶ γιὰ αὐτὸ χωρὶς τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχε κἄν ὁ Χριστιανισμὸς. Μεταξὺ τῶν θαυμάτων ἡ ἀνάστασι τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα πηγάζουν ἀπὸ αὐτὸ καὶ συνοψίζονται σ' αὐτό. Ἀπ' αὐτὸ πηγάζουν ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ προσευχὴ καὶ ἡ θεοσέβεια. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο καμία ἄλλη θρησκεία δὲν ἔχει· αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ἀνυψώνει τὸν Κύριο ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο κατὰ τρόπο μοναδικὸ καὶ ἀναμφισβήτητο δείχνει καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Κύριος σὲ ὅλους τοὺς ὄρατους καὶ ἀόρατους κόσμους.

Τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ἀληθινὰ στὸν Ἀναστάντα Κύριο τὸ ἀποδεικνύει μὲ τὸ νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν καὶ ἐὰν μὲν ἀγωνίζεται, πρέπει νὰ γνωρίζει ὅτι ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ. Ἐὰν ὅμως δὲν ἀγωνίζεται, τότε μάταιη ἡ πίστις του! Διότι, ἐὰν ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀγώνιας γιὰ τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰωνιότητα, τότε τί εἶναι; Ἐὰν μὲ τὴν πίστις στὸ Χριστὸ δὲν φθάνει κανεὶς στὴν ἀθανασία καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ θανάτου νίκη, τότε πρὸς τί ἡ πίστις μας; Ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνατος δὲν ἔχουν νικηθεῖ. Ἐὰν δὲ δὲν ἔχουν αὐτὰ τὰ δύο νικηθεῖ, τότε γιατί νὰ πιστεύει κανεὶς στὸ Χριστό; Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πίστις στὸν Ἀναστάντα Χριστὸ ἀγωνίζεται ἐναντίον κάθε ἁμαρτίας του, αὐτὸς ἐνισχύει σιγὰ-σιγὰ μέσα του τὴν αἴσθησι ὅτι ὁ Κύριος πραγματικὰ ἀναστήθηκε, ἄμβλυσε τὸ κέντρο τοῦ θανάτου, νίκησε τὸ θάνατο σὲ ὅλα τὰ μέτωπα τῆς μάχης.

Χωρὶς τὴν ἀνάστασι δὲν ὑπάρχει οὔτε στὸν οὐρανὸ οὔτε κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τίποτε πῶς παράλογο ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ οὔτε μεγαλύτερη ἀπελπισία ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὴ, δίχως ἀθανασία. Σ' ὅλους τοὺς κόσμους δὲν ὑπάρχει περισσότερο δυστυχισμένη ὑπαρξι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν πιστεύει στὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Γι' αὐτό, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξι, ὁ Ἀναστημένος Κύριος εἶναι τὰ «πάντα ἐν πᾶσιν» σ' ὅλους τοὺς κόσμους: ὅ,τι τὸ Ὠραῖο, τὸ Καλό, τὸ Ἀληθινό, τὸ Προσφιλέ, τὸ Χαρμόσυνο, τὸ Θεῖο, τὸ Σοφόν, τὸ Αἰώνιο. Αὐτὸς εἶναι ὅλη ἡ Ἀγάπη μας, ὅλη ἡ Ἀλήθειά μας, ὅλη ἡ Χαρά μας, ὅλο τὸ Ἀγαθόν μας, ὅλη ἡ Ζωὴ μας, ἡ Αἰώνια Ζωὴ σὲ ὅλες τὶς αἰωνιότητες καὶ ἀπεραντοσύνες.

**Πηγή:** [agiazoni.gr](http://agiazoni.gr)